

Kapitola druhá

„Jenom kryptit,“ ozve druhý den odpoledne vážně Emory. Zatřese tmavou, jako hřeby rovnou hřívou, aby ji dostal z očí. Přesně takové vlasy má i táta. „To jediný ho zastaví.“

„Kryptonit,“ opravím ho. „Přesně tak. Jinak ho nic nepřemůže.“

„Ale tady moc kryptitu nemáme,“ ujišťuje mě, „takže je všechno dobrý.“

Potom se zase zabere do kreslení a tlačí na červenou fixu jako o život, rozplácnutý na břicho s komiksem na jedné straně a blokem na druhé. Letní sluníčko si razí cestu dovnitř oknem kuchyně, která slouží i jako obývací, a osvětluje papír, zatímco bráška vybarvuje svému hrdinovi plášť. Já se povaluju na gauči a pokouším se o mě dřímota. Právě jsme se vrátili s Emorym od logopeda.

„Paráda,“ ukážu na blok, „a ty meteority v pozadí jsou fakt super.“

Emory nakrabatí čelo, takže to asi vůbec žádné meteority nejsou, ale ani mě neopraví a kreslí dál.

Ti kluci ve Zmrzlihradu mi ještě leží v žaludku. Už uběhl celý den a já si pořád přeju, abych mohla vrátit čas a pěkně jim to nandat. Měla jsem se jim vysmát a pořádně je setřít. Sice to není nejzdvořilejší, ale já taky nejsem žádná dáma. Měla jsem říct: „No, Spenci, s tebou bych nestrávila ani tu sekundu.“

Jenže tohle bych ze sebe asi nevysoukala. Ne v přítomnosti Cassidyho Somerse. Ostatní kluci jsou mi volní, ale Cass...

Kryptonit.

Asi za hodinu a půl skřípnou síťové dveře a dovnitř vejde máma. Tmavé kudrnaté vlasy se jí ve sluníčku krouťí přesně jako mně. Za ní se unaveně šourá Fabio, náš staříčkový, poloslepý kříženec labradora. Okamžitě sebou plácne na bok a vyplázne jazyk. Máma mu rychle přisouvá špičkou boty misku s vodou a sama se natahuje do lednice pro dietní colu.

„Rozmyslela sis to, zlato?“ zeptá se mě, když si zhluboka přihne. Počítám, že v žilách jí místo krve proudí kofeinem nadupaná dietní limonáda.

Vyskočím tak prudce, až naše stará oranžovo-červená pohovka zaskřípe. Tak jo, asi bych se měla konečně rozhodnout, co podniknu o prázdninách, a přestat si lámat hlavu nad věcmi, které se staly včera. Nebo v březnu.

„Pozor!“ mávne máma rukou směrem ke gauči. „Šetři nám Myrtu! A trochu si jí važ!“

Emory zvedne hlavu od Supermana, a když vidí, jak se tvářím, hrdelně se rozhihňá.

„Mami! Myrta je z vetešnictví U Earla a Berta, má jen tři nohy a prakticky žádný funkční péra. Skoro se z ní nezvednu. A tohohle si mám vážit?“

„Vážit si musíš všeho,“ dodá máma mírně a plácne sebou vedle mě. Potom nakrčí nos, sáhne pod polštář a vytáhne smradlavou mikinu bratrance Nica, slupku od banánu a její vlastní otrhaný románek pro ženy. „Myrta žila krátce, ale intenzivně,“ máchne po mně z legrace

tou hnusnou mikinou a usměje se. „Tak co? Co říkáš na paní Ellingtonovou?“

Pomoc paní Ellingtonové. Jeden z možných letních přivýdělků, které mi máma dneska ráno nabídla jako alternativu k práci u táty, kde jsem věrně sloužila už od svých dvanácti. U všech ostatních by se to považovalo za ilegální dětskou práci, ale na nás a Nica to neplatilo, protože my jsme přece jen rodina. Po pěti letech bych celkem uvítala odpočinek od servírování sorbetu, smažení hřebenatek a lepení sendvičů s grilovaným sýrem. A hlavně – když nebudu muset trávit celé večery u táty, můžu pomoci Vivian zajišťovat občerstvení na různých akcích.

„Je to na celý léto?“ plácnu sebou zase na gauč a protáhnu se jako kočka. Pokud si totiž na Myrtu sednete ze špatné strany, nakloní se jako Titanic před potopením.

Máma si rozváže ošoupané pracovní tenisky, jednu z nich skopne z chodidla a s hlasitým zamručením si procvičí prsty, na kterých má jemným tahem vymalovány sedmikrásky. Určitě v tom má prsty Vivien, náš Picasso z pedikúry. Emory jako na povel vyrazí hledat máminy papuče a kdyby tentokrát nebyla rychlejší, donesl by jí i tu colu.

„Až do konce srpna,“ kývne máma a znovu si usrkne limonády. „Minulý týden spadla ze žebříku, podvrtla si kotník a způsobila otřes mozku. Čili nic, co bys nezvládla. Sestřičku na to nepotřebuje,“ ujistí mě rychle. „Přes noc s ní vždycky někdo bude. Její rodina a Henry prostě jen chtějí mít jistotu, že na ni někdo dá přes den pozor a donutí ji občas se projít, něco sníst a ohlídá, aby se nevydala sama na pláž. Vždyť jí táhne na devadesát!“ Máma zakroučí hlavou, jako by tomu nechtěla věřit.

Vlastně tomu nechci věřit ani já, protože jsem vždycky žila v domnění, že paní Ellingtonová nestárne, stejně jako postavy ze starých knížek, které mi děda nosí z blešáků. Mluví s novoanglickým přízvukem, chodí rovně jako pravítka a stojí si pevně za svými názory. Vzpomínám si, jak se utrhla na nějakého turistu, který zíral na Ema a utrousil: „Ten asi nebude úplně v pořádku, co?“ Tehdy paní Ellingtonová štěkla: „Rozhodně víc než vy!“ Když jsme s Nicem byli ještě malí a doprovázeli mámu do práce, podstrkovala nám sušenky s cukrovou polevou a domácí limonádu a vždycky nás nechala houpat se v síti na zápraží, zatímco máma jí pobíhala po domě s vysavačem a mopem.

Ale... pokud to vezmu, zůstanu na ostrově a zase budu jen sloužit letním luftákům. Přitom jsem si slíbila, že to už nikdy.

Máma si palcem a ukazovákem protře oči, vysaje poslední kapky koly a s kovovým cinknutím položí plechovku zpět na stůl. Z jejího culíku se osvobodí další neposedné pramínky vlasů a lepí se jí na vlhké zčervenale tváře.

„Kdy bych tam musela být?“ ptám se.

„To je na tom to nejlepší! Od devíti do čtyř! Uděláš jí snídani, potom oběd, po jídle si dá šlofika, a zatímco bude spát, můžeš si dělat, co chceš. Její syn by rád, kdyby někdo přišel už v pondělí. Nenadřeš se a dostaneš třikrát tolik, co by ti mohl platit táta. To je dobrej obchod, Gwen.“

Tenhle trumf vytáhla opatrně, jako by mě chtěla přesvědčit, že do toho chci jít, ještě dřív, než mi dojde, že je to *nutné*. Cokoli, co jsme s Nicem schopní vydělat přes léto, se bude hodit, až skončí sezóna, domy osíří a ostrov vymře. Mámě prořídnou počty zákazníků a táta zavře úplně, aby se do jara protloukal, jak se dá, a bral každou příleži-

tostnou práci, která se naskytne. Jenže Emových účtů se konec sezóny netýká, ty chodí pořád.

„Co její příbuzní?“ nadhodím.

Máma nenuceně pokrčí rameny. „Henry říkal, že tam nebudou. On sám má nějakou práci na Wall Streetu a neví, kde mu hlava stojí. Kluci už jsou velcí a nechtějí trávit celé léto na ospalém ostrově s babičkou.“

Protáhnu obličej. Sama dobře vím, jak je to tu malé a nudné, ale já na to mám nárok, protože tu žiju. „Nepřijedou ani pomoci babičce?“

„Kdo ví, co se děje u cizích doma. Každěj...“

Máme něco.

Tuhle větu znám nazpaměť.

Emory přiskotačí do pokoje s párem chlupatých papučí, jednu zapraně zelenou a druhou červenou. Obě levé. Natáhne se k máminým chodidlům, sundá jí i druhou tenisku a promne nárt.

„Díky, králíčku,“ řekne máma, když opatrně vklouzne do jedné papuče a zopakuje ten samý postup i u druhé. „Co ty na to, Gwen?“ posune se blíž a lehce mě štouchne kolenem.

„Takže bych mohla mít volné večery – každý den?“ ptám se, jako bych vedla úžasný společenský život a měla kluka, který mi snese modré z nebe.

„Každý večer,“ potvrdí máma a je natolik taktní, že se zdrží dalších otázek.

Volné večery. Každý den. Bez nepříjemných překvapení. Když pracuju u táty a náhodou mám volno, stejně to vždycky skončí tak, že mě zavolají na záskok. Když budu pracovat u paní Ellingtonové, zbude mi dost času užít si opravdové léto, táboráky na pláži a pikniky. Strávím trochu času s Nicem a Vivie a o západu slunce, kdy je to nejhezčí, si půjdu zaplavat. Žádná škola, žádné doučování, žádné vstávání o půl

páté na tréninky plaveckého týmu a hlavně žádni otravní kluci. Stačí si jen vzpomenout na včerejší setkání a... no fuj.

Paní E. bydlí v nejzazším koutě ostrova, a tak se s těmi pubertáky celé léto neuvidím.

Do nosu mě šimrá nově nabytá svoboda – slaný vánek od moře, řasy prohráté odpoledním sluncem, teplý vítr nad útesy, šplouchání vln a bílé hřebínky na temných kudrlinách vody.

„To беру.“

Je to sice práce na ostrově, ale zase jen na jedno léto a pro jednu rodinu. Nedá se to srovnat s tím, jak tu začínala máma a Vovó, moje babička. Když mámě bylo patnáct, musely jít obě uklízet domy po turistech, aby si mohla máma v budoucnu zaplatit vysokou školu. Jenže tak daleko to nikdy nedošlo a máma uklízí pořád. A dokonce to mám i lepší než táta, který musel v osmnácti převzít rodinný podnik, když jeho otec umřel na infarkt přímo u grilu.

Prostě se tím budu žít jen dočasně a ne celý život.

„Zlato... už ti táta zaplatil? Jsme trochu ve skluzu,“ opráší máma pohovku od drobků, aniž by se mi podívala do očí. „Není se sice čeho bát, ale...“

„Říkal, že koncem příštího týdne,“ hlesnu nepřítomně. Em se zatím přemístil od máminých nohou k mým, které sice tolik nebolí, ale masáž taky uvítají.

Máma se zvedne a otevře lednici. „U štíhlé kuchařky, Jižní pláž, nebo starej dobrej Stouffer? Můžeš si vybrat.“

Kašlu na Štíhlou kuchyni i Jižní pláž. Vidličkou několikrát propíchnu plastovou fólii na zmraženém předkrmu, a zrovna když ho dá do mikrovlnky, přišourá se do kuchyně děda Ben, ověšený svým obvyklým kontrabandem jako Santa Claus. Pokud by tedy Santa Claus

rozdával mořské plody. Rukou odhrne jednu z Nicových propocených čelenek a z tašky vytáhne několik humrů, kteří s hlasitým cvaknutím pevných skořápek a klepet putují na dno dřezu.

„*Um, dois, três, quatro.* Tahle potvora má nejmíň dvě kila,“ prohrábne si nadšeně bílou hřívu jako portugalský Albert Einstein.

„Papai, tohle přece nemůžeme sníst,“ snaží se máma o protest, ale stejně nakonec napustí vodu do jednoho z obrovských hrnců. „Jak dlouho si myslíš, že potrvá, než tě u toho chytí? V base nám budeš platnej...“ Dědův rybářský lístek už totiž dávno propadl, což mu ovšem nijak nebrání vydat se na loďce, kam ho srdce táhne a hlavně kdykoli se mu zachce. Jeho pytlácké sítě na humry tak stále ještě protkávají vody okolo ostrova.

Děda Ben vrhne nenávistný pohled na mámin plastový tácek a doprovází ho nechápavým zavrtěním hlavou. „Tvůj děda Fernando se dožil sto dvou,“ otočí krabičku tak prudce, že se její obsah zatřese, a zaostří na tabulku se složením, „ale rozhodně ne díky benzoátu drasel-nýmu.“

„Ne,“ zastrčí máma předkrm zpět do mrazáku, „ten byl tak dlouho na světě, protože byl naložený v alkoholu. V jednom kuse do sebe lil portugalský vinho verde.“

Děda Ben něco nespokojeně zamručí, a potom zmizí v pokoji, který sdílí s Nicem a Emem. Za chvíli se zase vynoří v domácí uniformě – čili svlečený jen do nátělníku, spodního prádla a v sepraném kostkovaném županu. Nese Emorymu pyžamo se Supermanem.

„Šup do něj, ať to švihá,“ poručí Emorymu, který se hrdelně zasměje a dál poletuje po kuchyni rozpažený jako superhrdina.

„Bez kostýmu se nelítá,“ trvá si na svém děda. Em se nakonec zastaví a dovolí dědovi ho vysvobodit z denního oblečení a nasoukat do py-

žama. Potom se schoulí na Myrtě a přitulí se blíž ke mně, zatímco děda pouští pěkně nahlas DVD s Fredem Astairem.

Obývák máme tak mrňavý, že se sem naše obrovská plazmová televize, kterou děda loni vyhrál v kostele na turnaji v bingu, skoro nevejde. Stejně jsem si jistá, že podváděl. Ta gigantická obrazovka se sem vůbec nehodí a jen tak tak se vměstná mezi kříž z cedrového dřeva zavěšený na zdi a babiččinu svatební fotku. V černobílém provedení se tváří nezvykle vážně. Děda se stará o to, aby váza pod obrázkem nikdy nezůstala prázdná. Je to jeden z těch portrétů, které vás sledují, ať se hnete kamkoli.

Já babičce na fotce ale pohled nikdy neoplatím.

Místnost naplní romantická melodie na křídlech Astairova nakráplého tenoru.

„Kde je Ginger?“ ukáže Emory na obrazovku. Děda pustil *Usměvanou tvář*, kde nehraje Ginger Rogersová, ale Audrey Hepburnová.

„Za chvíli se ukáže,“ uchýlí se děda k obvyklé neškodné lži v naději, že Emoryho nadchne hudba a tanec natolik, že mu bude jedno, koho před sebou vidí.

Em se kousne do spodního rtu a začne nervózně poklepávat chodidlem.

Ne, můj osmiletý bratr není autista. A nemá ani nic, co by doktoři dokázali geneticky zmapovat. Je to prostě náš Emory. Některé těžké věci zvládá jako nic, zatímco jiné, o poznání jednodušší, mu nejdou. Obejmu ho kolem štíhlého pasu a vystouplých žeber a položím mu bradu na rameno. Na tváři mě polechtají pramínky černých vlasů, když vdechuju sluncem prohřátou vůni tak typickou pro malé bratříčky. „Tady bude ta legrační písnička, pamatuješ?“

Konečně se Em trochu uklidní a přitulí se ke své oblíbené hračce, plyšovému krabovi jménem Schovka. Když byly Emorymu dva roky,

vyhrál mu ho děda někde na pouti, a od té doby se bez něho nehne ani na krok.

Lehce odstrčím Fabia a vyjdu z kuchyně ven na schody, protože křehkou a zranitelnou Audrey Hepburnovou s pohledem raněné laně nemůžu ani vystát. Já měřím metr sedmdesát, takže by o mně nikdo nemohl tvrdit, že jsem křehká. Dokonce ani krátkozraký bez brýlí.

Zpoza přimhouřených víček pozoruju střechy sousedních domů – Hoopovu nízkou šedivou farmu, Pamin bílý dům s ušmudlanou šindelovou střechou, Vivino zelené stavení s červenými okenicemi ve stylu každý pes jiná ves. Někde za tím vším se ještě v posledním večerním slunci leskne vodní hladina. Opřu se o lokty, zavřu oči a vtáhnu do plic prohřátý vzduch.

Slaný. A páchnoucí.

Vykulím oči. Pouhé centimetry od mého nosu zaregistruju Nicovy smradlavé tenisky na tělocvik. Fuj. Eau de upocenej puberták. Rychle je shodím z verandy dolů na trávu.

V tu chvíli se otevřou dveře, ze kterých se vyloupne máma a plácne sebou vedle mě na schody s kelímkem zmrzliny v jedné ruce a lžičkou v druhé. „Dáš si? Klidně ti přinesu i vlastní lžičku.“

„Ne, to je v pohodě,“ protáhnu s úsměvem. Jasně, že mi to nebaští. „Tohle máš jako předkrm?“

„Tohle je zmrzlina, miláčku,“ odpoví, „překrm, hlavní chod i dezert. Prostě víceúčelová věc!“

Jako by chtěla zdůraznit svá slova, zanoří lžičku do kelímku, ve snaze najít hrudky burákového másla. Potom se zastaví a jemně mi odhrne vlasy z čela. „Nechceš si o něčem promluvit? Poslední dobou jsi nějaká zamlklá.“

Jaká ironie. Máma tráví většinu volného času hltáním románků, kde se někdo v jednom kuse svléká. Tyhle životní pravdy nám s Nicem demonstrovala ještě v době, kdy jsme z toho byli pořádně vykulení, a rovnou na panence Barbie a figurce G. I. Joea. Když mi bylo patnáct, dovlekla mě ke gynekologovi pro antikoncepci. „Kvůli pleti,“ trvala na svém, když jsem koktala, že to není nutné, „a taky kvůli budoucnosti.“ Po tomhle opravdu nemám zábrany mluvit o tělesných věcech, ale zatím spíš jen abstraktně...

Teď bych jí nejradši položila hlavu na měkké, pihovaté rameno a pověděla jí o autě plném kluků, ale nechci, aby věděla, že mě někdo vidí zrovna takhle.

A že jsem jim k tomu dala i důvod.

„Jsem v pohodě,“ zopakuju, zatímco ona soustředěně zarývá lžičku do měkké mražené hmoty. Za chvíli se objeví za dveřmi i Fabio, otevře je čenichem, přivrávorá na verandu a s prosebným pohledem jí položí hlavu na stehno.

„Ne,“ varuju ji, ale stejně mě neposlouchá a nabere na lžičku štědrrou porci, kterou vzápětí vyklopí na podlahu verandy. Fabio na chvíli zapomene, že je na umření, slupne zmrzlinu, vrátí se do výchozí pozice a s nadějí v očích slintá mámě na nohu.

Máma přeruší chvíli mlčení: „Možná bys mohla skočit k Ellingtonovým ještě dnes,“ máchne lžičkou směrem k silnici, „a pozdravit paní.“

„Počkej. Co? To má být pracovní pohovor? Teď hned?“ podívám se letmo na svoje roztřepené džínové kraťasy a tričko a znovu na mámu. Potom zmizím vevnitř a vrátím se se zelenorůžovou řasenkou v ruce. Odšroubuju víčko a několikrát si rychlým pohybem přetřu řasy.

„Jako bys to potřebovala,“ zamručí máma asi po milionté, ale nakonec mi smířlivě podá lžičku, abych v jejím zrcadlově naleštěném

povrchu zkontrolovala výsledek. „Ne. Vlastně už jsem jí naznačila, že to asi vezmeš. Je to dobrá práce. Jen nevím, jestli se to moc nerozneslo. Platí totiž výborně. Takže si tam skoč a trochu se připomeň. Vždycky tě měla ráda.“

Proto už za tři minuty kloužu zpět do kristusek a chystám se odejít, když se z kuchyně vyřítí děda Ben, nadšením celý rozcuchaný. „Gwen! Tohle vem s sebou! A řekni paní E., že jsou od Benníeho *para a rosa da ilha*, pro růži ostrova! *Mando lagostas e amor*. Posílám humry a lásku.“

Sklopím oči k navlhlému papírovému sáčku v dědově síťovce, ze které mi hrozivě kynou humří tykadla.

„Dědo, to je pracovní pohovor. Nebo skoro. Tam se přece s těmahle potvorama nemůžu ani ukázat. A zvláště ne, když ještě žijou!“

Děda Ben si netrpělivě odfrkne. „Rose miluje humry. Humří salát. Vždycky se po něm mohla utlouct. *Amor verdadeiro*,“ zazubí se nadšeně.

„Láska neláska, tyhle mají k salátu ještě daleko.“

Jeden z humrů už sice přišel o jedno klepeto, ale druhým se po mně ještě v sebeobraně sápe.

„Uvaříš je, necháš vychladnout a pak k tomu uděláš omáčku. Zítra to má na talíři,“ podává mi děda nesmlouvavě tašku. „Rosa *lagostas* miluje.“

Když Vovó umřela, nápadně zestárnul. Když se potom táta od nás odstěhoval a děda přistěhoval, přidalo mu to dalších pár let. Předtím se zdál tak neměnný jako figury na velrybářských lodích, s ostře řezanou tváří, silnými pažemi a kůží hnědou jako dubové dřevo. Dnes je ale jeho obličej propadlý a já nemůžu ty nadšené čokoládové oči zklatmat, takže bez řečí převezmu síťovku a pustím se dolů po schodech.

Hodiny ukazují šestou, ale letní slunce je ještě vysoko na obloze, voda dole pod domy bezedná a modrá a odraz na ní jako ze stříbra.

Občas odněkud profoukne lehký vánek. Teď, když jsem unikla Nicovým teniskám, voní vzduch po posekané trávě, chaluhách a divokém tymiánu, který tady všude roste.

Jenže to je taky všechno, co tu máme. Tymián, pár letních sídel, přírodní rezervaci pro vodní ptactvo... A pak jsme tu my, kteří sekáme trávníky, natíráme ploty a uklízíme domy. Všichni žijeme v East Woods, ostrovní „špatné“ čtvrti. Haha. Kdo by kdy řekl, že něco takového tady existuje. Znamená to ale v podstatě jen to, že naše domy stojí blízko u lesa a na oceán můžeme možná tak mžourat přes zástavbu těch šťastnějších, kterým se voda prostírá jako na dlani přímo před okny z přední strany domu, zatímco ta zadní vedou do svěže zelené trávy upravených zahrad. Osmdesát domů a jen třicet z nich někdo obývá celý rok. Ve zbytku se žije jen od května do října. V zimě máme my, stálí obyvatelé, pocit, že nám ostrov patří, ale v létě ho zase vracíme turistům.

Už jsem na půl cesty k Plážové ulici. Minula jsem Hooperův i Vivianin dům a mířím na Dolní ulici k paní Ellingtonové, když zaslechnu hluboké předení sekačky na trávu. Její hluk roste, když odbočím do míst, kde stojí ty nejhonosnější domy. Tady na ostrově jsou ještě k půjčení staré, poctivé sekačky, které si hravě poradí se vším, co jím přijde do cesty. Když projdu kolem domu Coleových, zvuk utichne a zastavím se i já.